

Manželský pár

Byli už staří.
Četla jsem v jejich tváři.
Větrík, nezbeda,
si s jejich vlasy
pohrával.

Krok co krok
šli vedle sebe.
Šli tichou ulicí.
Jen dvě hole
byly jejich
společníci.

Pak těžce dosedli
na starou,
odřenou lavici,
a jeho ruka spočinula
na její pravici.

Seděli tiše,
a dívali se v dál.
Jen větrík, nezbeda,
s jejich si vlasy,
pohrával.

Stín stromů
odrážel se v jejich tvářích,
a já jsem zahlédla,
že jim oči září,
a rty se zvedly
jemným úsměvem.

Tu nad hlavou jim
ptáček proletěl.
Zapípal, křídly
zašuměl,
jako by říci chtěl:
„Vždyť On ve své ruce
všechny ptáčky má!
Jak na toho by zapomněl,
kdo na něj vždycky spoléhá?“

Ještě blíž k sobě přisedli.
K nebi své oči pozvedli,
jen chvíli poseděli.

Těžce se zvedli z lavice,
opřeli se o hůl,
a pomalu šli dál.